

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Moren B. J. A. (Br.) Vett.
Lv.

Murre (psend.)

 På försök

UNIVERSITET
BIBLIOTEKE
LUND

Morén, B. J. A.

PÅ FÖRSÖK

VISOR OCH KUPLETTER

AF

MURRE (*Epsand.*)

EFTERTRYCK FÖRBJUDES

KRISTINEHAMN 1897
JOHN BENGTSONS FÖRLAG

KRISTINEHAMN
TRYCKT HOS A. F. BROSTRÖM 1897

Förord.

I familjekretsen och vänners lag har jag föredragit mina små visförsök; och som några af dem blifvit rätt väl emottagna af "det ärede publikum", har jag dristat mig att nu antvarda dem åt trycksvärtan och den stora allmänheten.

Anspråkslösa äro dessa mina Försök och anspråkslösa komma de äfven till Eder. Skulle Ni dock genom dem narras till ett godt skratt och för en stund glömma all denna jordens vedermöda och besvärligheter, så skulle jag känna mig högeligen nöjd och belåten.

Skulle någon känna sig hågad att offentligen föredraga dem, för att därigenom skaffa sig ovansklig ära och stora rikedomar, bedes vänligen att man först tillskrifver förläggaren därom, ty utan hans medgifvande få de icke offentligen sjungas.

Författaren.

Kuggad:

Mel.: »*Socialistvisan*» äfvensom »*Emmas frieri*».

En afton hem jag gick,
Visst litet uti hatten,
Då en idé jag fick:
Att lura "kära skatten".
Ty hon, hon grälar hvarje gång,
Då jag har lefvat något bång.

Ej aning hon skall få,
Att klockan tolf var slagen,
Då jag skull' hemåt gå,
Och att jag varit "dragen".
Jag skulle gå så tyst och lätt
Och icke väcka min Anett.

I förstu'n tog jag af
Mig mina skodon båda,
Och så jag mig begaf
Till gumman utan våda.
Hon tycktes sofva lugnt och hårdt —
Att lura henne blir ej svårt.

Allt lyckligt hade gått,
Om vinglig ock var stråten,
"De vissa" af jag fått
Och kände mig belåten.
Så jag en giring gjorde visst —
Och stolen had' balangsen mist.

Den föll helt tungt till golf,
Och gumman min hon vakna'.
Klockan var öfver tolf
Och hon i säng' mig sakna'.
Nu goda råd visst dyra "va",
Men jag mig redde ganska bra.

"Vyss, vyss, lull, lull, lull, lull!"
Jag skrek af bara katten,
"Sof sött, mitt hjärtas gull,
Sof hela, långa natten!"
Och vaggan rörde sig med fart,
Att pojken låg i den, var klart.

"Men, Kalle, hvad gör du?"
Min gumma mot mig rifver.
"Jag vaggar pojken ju
Och det med riktig ifver.
Här har jag suttit timmar två
Och vaggat gossen tyst, nå, nå!"

"Du tutat har igen
Och blifvit uti "hatten",
Ty jag, min käre vän,
Haft pojken hela natten;
Men vänta, du, i morgon, så —"
"Ack tyst, min vän, jag vet nog — åh!"

Pålle och Prisse.

Mel.: *Kalle K.*

Pålle var en bryggarkamp,
Stor och stark och hög.
Prisse var en knähund blott,
Liten, tjock och trög.
Pålle drog de tyngsta lass
Hela dagen lång.
Prisse kunde knappast stå
För sig själf en gång.

Pålle kom en dag med öl
Och var glad i håg.
Prisse stod på gatans midt,
Han ej hästen såg.
Pålle tyckte det var synd
Trampa Prisse ned,
Som var liten, tjock och trög;
Hästens hjärta sved.

Pålle sträckte hufvu't fram,
Örat spetsadt blef,
När han sakta med sin nos
Hunden undan dref.
Prisse af förfäran skrek,
"Hjula'" skyndsamt bort,
Pålle gladdes, att han gjort
Prisses pina kort.

När du funnit någon gång
På din lefnads väg
Någon broder, svag och vek —
Män'ska, det mig säg —
Har du då med varsam hand
Honom undan fört,
Eller har du, hårdt och kallt,
Öfver honom kört?

En mars-söndag i Stockholm.

Mel.: »Jag mins den ljufva tiden».

I söndags, när jag vakna',
På fönstret solen sken,
Och himmelen var klarblå,
Som vore vår det re'n.
Då ut jag tänkte svärma,
Från veckans mödor fri,
Så glad jag var till sinnes,
Och allt var harmoni.

Och fullt af folk det vimlar
På gator och på torg,
Af vaktparadens toner
Man dra's till kungens borg.
Och sedan stegen vändas
Till Nybrons frusna vik,
Och Strandvägen utefter
På nobla hus så rik.

Jag mången tärna möter.
Där vid sin älsklings arm
Hon går och ler lycksaligt,
Och hennes blick är varm.
Hon känner icke nordan,
Som leker isigt kall
Kring hennes blonda hufvud.
Och rika lockars svall.

Men nordans fläkt jag känner,
Ty helt allen' jag är;
Jag ingen tärna äger,
Som mig den glömma lär.
Tro icke mars-sols himmel,
Ej kvinnan, när hon ler,
Ty svek det bor hos båda,
Fastän man det ej ser.

På Djurgål'n stolt sig resa
Utställningshusens rad,
Och deras tinnar simma
I solens varma bad.
Men "slätten" synes öde,
Jag ej en ton förnam,
Och ej en enda konstnär
Jag fann där arbetsam.

Pr slup till sta'n jag reste.
Men säg, hvad är det där?
En hattlös man på båten
Uti dess för jag ser.
"Weinselig" där han sitter,
Sin hatt han sändt förut
Och tror den återfinna
I sta'n vid resans slut.

Med sluddrig röst han pratar.
Du kan väl det förstå,
Att mannen är "i hatten",
Men ej i hatt ändå.
Till Kreta tanken irrar.
Där slås man immerfort,
Men ändock säga bladen,
Om "krig" man än ej sport.

Och våra fröknar sträjka
Där bort' i telefon',
Men ändock få vi prata,
Som fanns ej fel uppå'n.

Ej varité vi äga —
Den riksdä'n slopat har —.
Alhambra, Mosebacke
Sig fulla hus dock drar.

Ja, allt är endast humbug,
Det kan du väl förstå,
Då icke ens man solen
Nu mer kan lita på.
Ja, det är endast humbug,
Hvart än man vänder sig.
Nu slutar jag min visa,
Hvarmed jag plågat dig.

Skattgräfvarne.

[Fritt efter *Bürger*.]

En man, som på sin dödsbädd låg,
Omkring sig alla barnen såg.
"Uti vårt vinberg hafva vi
En skatt," han sad', "gräf blott däri!"
Då ropte alla: "Säg oss hvar!"
"Gräf blott!" — en suck, och död han var.

Knappt gubben uti grafven låg,
Man barnen ifrigt gräfva såg.
Med spade och med hacka krökt
Blef hela berget genomsökt.
Ej minsta jordklump lemnats kvar
Och gruset noga sålladt var,
Och harkan drog man hit och dit,
All småsten plockats bit för bit —
Men ingen skatt de funno på.
Att gubben narrats, tro de då.

Men knappt var drifvan smulten ner,
Förrän man med förvåning ser,
Att hvarje vinstock trefaldt bär.
Då först förstås, hvar skatten är.
Nu gräfva de med sång och glam
Ur berget nya skatter fram.

Förgät mig ej.

Af alla blommor i Floras rike
Du kärast är mig, Förgät mig ej.
Du ibland syskon ej har din like
I blåögd fågling, jag tror det ej.

Ja, ej en ros uti Floras rike
Det finns så ödmjuk, så klar och blå.
Väl uti färgprakt det fins din like,
Men uti sinnebild ej ändå.

När alla blommor utaf Gud Fader
Namn fingo, glömde han visst bort dig.
Du fick se'n välja, och då så gläder
Du valde ödmjukt: Förgät ej mig.

Ej prunkar du uppå jordens höjder,
Ej trifves du uti solens glans,
Ack nej, du lefver så glad och nöjder
I dalens skugga vid källans krans.

På blommors språk, o hur skönt förklarar
Du ej min tanke, Förgät ej mig.
I låga hyddan, palatsets salar,
Ja, alltid, allstäds man älskar dig.

När jag dig sänder i brefvets gömma
Till min väninna, Förgät ej mig,
Du säger då, att hon ej skall glömma
Sin hjärtevän uppå lifvets stig.

Ja, lilla perla i Floras rike,
Ja, lilla kära, förgät ej mig.
Du ibland syskon ej har din like,
Ja, alltid, allstäds jag älskar dig.

Högmod går för fall.

På Brotorp bodde det en flicka, som
Jag hade kär och tyckte mycket om.
Hon vacker var och söt, och rar och fin,
Ja, mycket vackrare än Karls Kristin.

Till henne gick jag bort en dag och sa':
"Jag har dig kär och vill dig gärna ha'.
O, kära Anna, vill du blifva min?
Säg blott "ja" — och jag är din."

Men Anna hon var stursk och sa' som så:
"En mycket bättre fästman kan jag få.
Du borde veta skäms, som blott är dräng —
Håll dig bland torparjäntorna i sväng!"

Jag ledsen blef, därpå ej undras bör,
Men jag var ung och frisk och arbetsför.
Jag fick ett torp, och det uti en hast,
Och se'n till Anna gick jag än ett kast.

"Säg, Anna," sad' jag, "vill du nu bli min
Och göra mig så glad uti mitt sinn'?"
Men lika stolt hon var och sade så:
"Än kan jag mycket bättre fästman få."

Då blef jag arg, som ju förklarligt var —
Hvem blir ej det för sådant, snäsigt svar? —
"Så vill jag icke håller hafva dig,"
Jag tänkte, "om du också vill' ha' mig."

Jag flitig var och knoga' dugtigt på,
Ty egen gård jag ämnade att få.
Och snart jag hade fram till målet nått
Och mädde, som min egen, riktigt godt.

Då kom skön Anna hem till mig och sa':
"Nu, käre Anders, kan du mig få ta'"
Men nu så stolt jag svarte henne så:
"En mycket bättre fästmö kan jag få."

De' va' moster.

Mel.: *Ta-ra-ra-bom-tra la.*

Jag är en lustig kurre, jag,
Som lefver bång hvarenda dag
I glada vänners muntra lag
Till morgon klockan med sitt slag
Förkunnar, att det redan är.
Då hemåt jag med stort besvär
Mig letar, och jag hvarje gång
Gladt stämmer upp min muntra sång:
Ta-ra-ra-bom-tra la etc.

En afton jag från zwücken gick,
Visst dunkel var ett grand min blick,
Då jag en tärna skåda fick,
Så smärt och med ett nobelt skick.
Det mörka floret dolde väl
Den fagras anletsdrag — min själ —,
Men hennes gång var snabb och lätt
Samt gick i takt med sången nätt:
Ta-ra-ra-bom-tra la etc.

Mitt hjärta slog uti min barm,
Jag var så eldig och så varm.
Och sade sakta och med charm:
"Mitt vackra barn," jag sade ömt,
"Jag just om Er i natt har drömt,
Och kund' jag med Er sällskap få,
Så glad jag skulle sjunga då:
Ta-ra-ra-bom-tra la" etc.

Jag ville kyssa henne, kvick,
Men då hon gjorde tvärt en knick,
Och jag af henne fick en blick
Så skarp, att jag en rysning fick.
Hon undan floret drog en bit,
Och då jag såg, af fasa hvit —
De' va' min moster, kära du.
Jag därför sorgsen sjunger nu:
"Ta-ra-ra-bom-tra la" etc.

Jag sedan dess ej vågar mer,
När jag från zwücker mig beger,
Tilltala flickor, som jag ser,
Jag ej om kyssar mera ber.
Ty moster min, hon var så arg,
Och ref och bet just som en varg.
Och obehagligt denna gång
Han ljud min annars glada sång:
"Ta-ra-ra-bom-tra la" etc.

En malör.

Mel.: *Landtflickans visa.*

Brasan den flammar vänlig och klar
Inne hos Kalle Pett'son,
Och i sin oskuld lycklig han var,
Anar alls ingen fara.
Men så det knackar hårdt på hans dörr,
Brefbärrar'n visst det är,
Ty inga björnar nu, såsom förr,
Pett'son ä' till besvär.

Rätt! Det var "brefvis", som kom med bref,
Icke blott ett, nej tvänne,
Svar uppå dem, som senast han skref
Till Janne Grill och "henne".
O, hur hans hjärta klappar af fröjd,
När "hennes" bref han fick.
Han såg belåten ut och så nöjd,
Glädje låg i hans blick.

Sommar'n förut förlofvad han blef,
Det var vid västra kusten.
När han som bäst gick där och fördref
Tiden, han kände pusten
Af det, som kärlek kalla man plär,
Som prässar män'skan hårdt.
O, ja förfärlig kärleken är,
Hjärtat den bränner hårdt.

Rik var den tösen, som han där fick,
"Schaber" hon hade många,
Vacker hon var och fin i sitt skick.
"Den flickan skall jag fånga,"
"Så tänkte Kalle, "ty jag då kan
Bortjaga björnarne.
Flickan är vacker, ståtlig och grann,
Bättre man knappt får se."

Så det ock gick, han lade sin krok
Ut för den rika tärnan,
Sprang efter henne jämt, som en tok,
Och fick den "gyllne stjärnan".
"Björnarne" blefvo glada, ty de
Tänkte: "Nu få vi ut."
Pett'son blef kanske än gladare,
Då deras spring tog slut.

Brefvet till Janne Grill löd så här:
"Bror! Jag har mig förlofvat.
Fästmän är stormrik och i mig kär,
Vid kusten jag henne håfvat.
Nu skall det lefvas om här med fröjd,
Jag blir rangerad karl.
Flickan enfaldig är och så nöjd,
Tror på sin galne Karl."

Brefvet till fästmän löd just så här:
"Hedda, min lilla dufva!
Älskade vän, du är mig så kär,
Min framtid du skall förljufva.
Längtan mig gör så blek som en hamn,
Kärlekens makt är stor.
Får jag dig trycka snart i min famn,
Du, som i hjärtat bor?"

Så lödo brefven, som han afsändt,
Låtom oss höra svaren,
Hvilka med "brefvis" hade anländt!
— "Är han då tokig, kar'en?"

Har jag sändt Heddas bref till min vän,
Sändt *henne* Jannes bref?
Jag på den saken klok ej är än".
Förtviflad han hufvu't ref.

Så gick det till. Och fästmön had' fått
Brefvet till vännen Janne.
Se'n fästmöns bref han öppnade brådt:
Började sig förbanne,
Då han i detta glänsande såg —
Fästmöns förlofningsring.
Så uti spillror luftslottet låg
Upplöst i — ingenting.

Ja, när han sände af deras bref,
Kuverten blefvo bytta,
Och fästmön fick det bref, som han skref
Till Janne. Ingen nytta
Hade han af allt bråk för att få
Guldfisken på sin krok.
Tänk, när det icke lyckligt vill gå,
Hur det då går på tok!

Flickan hon skref blott till Kalle P.:
"Här har Ni ringen åter.
Hoppas, att aldrig mer Er få se,
Aldrig jag Er förlåter;
"Guldfisken" är nu varnad, så lätt
Fångar Ni henne ej,
Och får Ni tänka ut annat sätt
Björnarne jaga "vej".

"Dumt detta var, i sanning fatalt,
Säg, hvad skall nu jag göra?
För mig är åter stäldt lika skralt,
Björnarne snart få höra,
Att jag har korgen fått af min tös —
Galen man snart mig gör.
Jag tror, att fänden rent sluppit lös
Och krig emot mig för."

Till kvinnan.

[På en Systrarnes afton i en G. T.-loge.]

Mel.: Högmöd går för fall.

Jag nu en liten visa sjunga vill,
Om Ni ert öra lånar mig därtill.
Och lofvar jag, att visan ej blir lång;
"Till kvinnan" ämnet blir för denna sång.

När först till denna snöda värld jag kom,
Så var det kvinnor, som mig pyssla om,
Och hade de ej funnits, det jag spår,
Att nu jag icke stått här, som jag står.

Hvem var det, som så stadigt ledde mig
De första stegen uppå lifvets stig?
Hvem var det, som mig hjälpte i min nöd,
Om icke moder min, som gaf mig stöd.

Om lexan icke riktigt jag förstod,
Hvem hjälpte upp mitt klena, sjunkna mod?
När bittra tårar sköljde kinden våt,
Hvem var det då, som hämmade min gråt?

När se'n jag vuxit upp och blifvit stor
Och flyttat bort från både far och mor,
Hvem är det då, som ljus gjort lifvets väg,
Om icke du, o kvinna, det mig säg?

När tvänne ögon blå uppå mig se,
O, hvilka känslor de mig då inge:
En försmak utaf paradisets fröjd.
Hos dig, o kvinna, känner jag mig nöjd.

Ja, ljufva väsen, led och för du mig
Uppå det godas och det rättas stig,
Var du min ängel huld och god och ren,
Från pannan molnen drif med hand så len!

Till sist jag beder att Er tacka få,
I alla kära logesyskon små
För allt det goda, som i kväll vi fått
Af alla slag, af både torrt och vått.

Ja, tack för denna afton, och förblif
I orden, systrar, i ert hela lif,
Ty just i den jag tror, att kvinnan fått
Den bästa plats att kunna göra godt.

Hvem kan så väl, som kvinnan, pränta in
Helnykterhet i unga barnasinnen?
Hvem kan, som hon, med kärlek, rik och varm,
Uppresa mången fallen, svag och arm?

Hell dig, o kvinna, hell dig än en gång!
Dig har jag egnat denna enkla sång,
Så anspråkslös, men hjärtligt ment ändå,
Och hoppas jag, Ni ta' den mot också.

Han tog 'na.

Mel.: *Ki-Katarina.*

“Sanda gångbanorna!” stod det alltjämt
I “blackorna” här uti staden,
Men Pett'son, den spjufvern, han ville bestämdt,
Att något skull' hända bland raden
Af män'skor, som gingo hans gårdar förbi,
Ty sanda han hade ändå låtit bli.

:|: Ja, tror man, att han kunde göra
Så mycket som sanda en gång,
Nej, sattyg han ville utföra,
Som synes utaf denna sång. :|:

Herr Tjockstedt, så bred, kommer gatan framåt,
Se så, han nu sätter en rofva.

Ja, lifvet, min vän, är så fullt af försåt
Och, elakt nog, Pett'son vill profva
Hur fasta vi äro i benen, så sant,
Och falla i halkan det går ju galant.

:|: Ja, halka och kana han ville
Vi skulle vid gårdarne hans.
Säg, är icke Pett'son ett snille,
Hvars like på jord' förr ej fans? :|:

Se, där kommer Sprättberg, så rak och så stel.
Jag undrar, om också han halkar,
Och gör han det ej, är det ej Pettersons fel.
Men har man sett på så'na skalkar!

Min Rosa där kommer, min käraste vän —
Men, Sprättberg, hvad gjorde du, gör du väl än?
∴ Fy Rosa, fy Sprättberg, fy båda,
Att bära er åt si så där!
Om också man råkar i våda,
Så, Pett'son, ditt verk detta är. ∴

När Rosa, min ros, hunnit honom, min sann
Det tycktes, som skulle hon kana,
Men hon i hans armar visst mjukare fann
Att hamna. Det kunde jag ana,
Att något skull' hända, och henne så ömt
I famnen han trycker. Det är ju fördömdt,
∴ Att Pett'son skall vara ett snille
Och ställa till sattyg för mig,
Men det var väl det, som han ville.
Men arg jag nu är, akta dig! ∴

Med kärliga blicker de se på hvarann'
Och tyckas ej snart vilja sluta
Den långa omfamningen. Da'n därpå fann
Jag, hvarthän det började luta,
Ty Rosa var kall som en isbit mot mig,
Och talte jag, sade hon hardt nära: "Tig!"
∴ Jo, detta var skönt, ska' jag säga,
Att få af sin fästmö ett "tig!"
Att, Pett'son, du samvet' kan äga
Att ställa till sådant för mig! ∴

Så lyckades Sprättberg min vän rövva bort
Från mig, och hvad skulle jag göra?
De firade bröllop med fröjd inom kort.
Allt skulle du, Pett'son, förstöra
För mig. Om du gångbanan sandat, ja då
Had' Rosa och jag varit ett nu, vi två.
∴ Men, Pett'son, min hämd skall dig hinna
En gång, kanske förr än du tror,
Dig, som mig beröfvat min kvinna,
Ty hat i mitt hjärta nu bor. ∴

En gökotta.

Vid doften utaf "mocka" skrifva
Jag vill en "bit" på detta blad,
Och må den som ett minne blifva
Utaf en morgon, ljus och glad,
Då i naturens friska sköte
Tre "glada gökar" stämde möte.

Från fästet solen sina strålar
I floder öfver jorden göt,
Och fåglar sina sånger sjöngo
I skogens täcka, svala sköt.
Så ock vid doften utaf "mocka"
Man hörde göken fjärran "skrocka".

"Så härligt" och "så roligt" ljuder
Det ofta ifrån munnar tre,
Och "Benjamin" på elden sjuder
För att dem präktigt kaffe ge,
Och Pytt från stenen på dem tittar,
Till sockret vägen se'n han hittar.

Ja, han lät sockret väl sig smaka,
När obeaktad där han gick.
Ej för naturens friska skönhet
Den rackar'n hade någon blick.
Han var en arg materialist,
Som tyckte färden var så trist.

När så de komma att uppfriska
Sig med en liten kaffetår,

Så — hur fatalt! — det socker fattas,
Och därför "styggas Pytte" rår.
(Tag ej på gökottor med Eder
En illa fostrad hund, jag beder.)

Kort är all jordisk fröjd, så denna.
De skiljas snart i morgonstund
Och solen sina strålar kastar
Så varm och ljuf på fält och lund,
Och så var "ottan" blott ett minne,
Som stundom glädja skall vårt sinne.

Näckrosen.

[Fritt efter *Geibel*.]

Det står en fager näckros
Uti en blånad sjö,
Dess blad de glittra, blixtra,
Dess kalk är hvit som snö.

Och himlens måne klara
Sitt skimmer på den göt,
Hans gyllne, milda strålar
De falla i dess sköt.

I vattnet omkring blomman
En svan man simma såg.
Hon sjöng så ljuft och sakta
För ros på blånad våg.

Hon sjöng så ljuft och sakta,
Hon tycks i sång uppgå.
O, blomma, hvita blomma,
Kan du dess sång förstå?

Strövers.

I en minnesbok.

Hvad? Ni uti Er bok vill äga
Mitt namn bland Edra vänners tal.
För mig stor ära, må jag säga,
Och såled's fins ej annat val,
Än att i hast bli en poet.
Och skrifva? — Ja, det himlen vet!

Jag både solsken, månsken önskar
Er, när Ni njuta vill nå'ngång
Af Guds natur, när marken grönskar
Och uti skyn hörs fågelsång.
Och se'n för öfrigt allt, allt godt,
Som komma kan på män'skans lott.

* * *

När *tron* uppå det godas seger
Ni uti lifvets skiften har,
När storm- och molnhöljd synes vägen,
Dock *hoppets* stjärna lyser klar,
Och när som hjärtat i Er barm
Af *kärlek* klappar för en arm,
Då kan Ni, vågar jag förklara,
I med- och motgång lycklig vara.

* * *

En bekännelse.

[Efter tyskan.]

Den blir en narr sin lefnad lång,
Ej älskar kvinnor, vin och sång.
Så har jag sjungit, så har jag skrivit,
Jag önskar nu, att en narr jag blifvit.

* * *

Hvad kan man väl mer eftersträfva
I kampen mot sorger och nöd,
Än ett fredadt samvete ega
Och rykte godt vid vår död.

Fr. v. Bodestedt.

* * *

Att älska och att älskad bli,
Det utgör lifvets harmoni.

Lärd eller olärd

— — — gör till saken ringa
Om *oinbundna böcker* blott Ni har,
För att mig uti handom genast bringa
Och få dem bundna *fint*, den sak är klar,
Och *starkt*, och *väl*, och *billigt* — det förstås —
Och *fort*, att Ni af häpnad kan förgås,

Och när Er hufvudbok har gått till ända
Och debet-kredit-sidan tagit slut,
Och Ni er kassas sista blad ses vända,
Ni går helt säkert genast, utan prut,
Till mig, att Eder nya böcker få,
Och präktiga de bli — det lita på.

Bor Ni i Ystad eller "världens ända",
Så går det för sig lika bra ändå
Att få ett parti böcker till mig sända,
Och fraktomkostnaden tänk alls ej på,
Blott arbetsvärdet tio kronor är,
Jag återfrakten då betalar här.

Ja, när hvad hälst, som till mitt yrke hörer,
Ni önskar Eder, Ni till mig er vänd,
Och allt så väl och omsorgsfullt jag gör Er,
Ty jag för sådant vidt omkring är känd.
Och min affär är i *Kristinehamn*,
Nya Bokbinderiet är dess namn.

Rättelser.

Ur andra strofens fjärde rad i visan »Högmod går för fall», sid. 14, har ordet »evigt» bortfallit, och skall raden lyda sålunda:

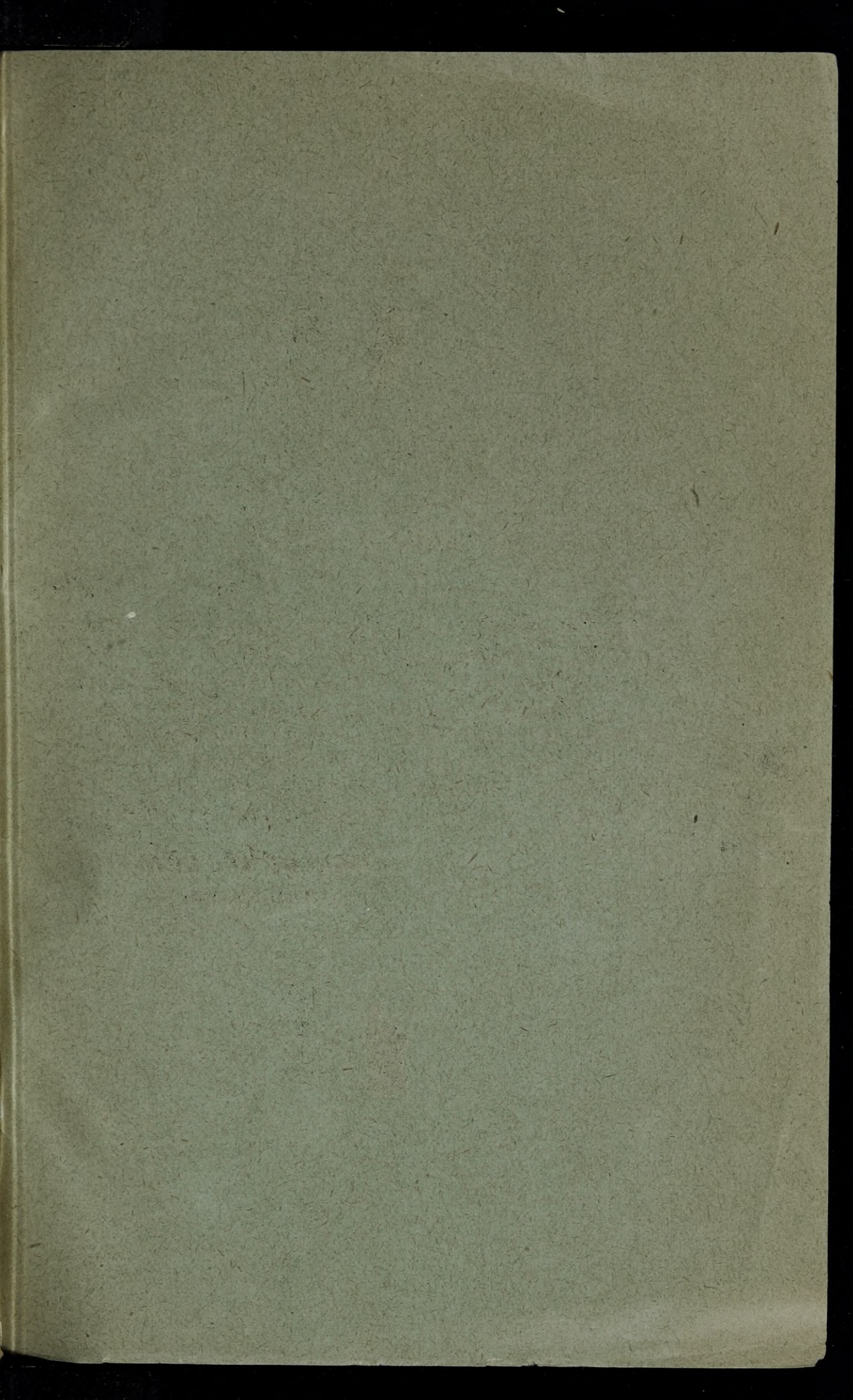
Säg blott "ja" — och jag är *evigt* din.

Ur tredje strofen i visan »De' va' moster», sid. 16, har första raden bortfallit, och skall versen börja sålunda:

Kring hennes lif jag stack min arm,
Mitt hjärta slog uti min barm, etc.

Innehållsförteckning.

Förord	3
Kuggad	5
Pålle och Prisse	7
En mars-söndag i Stockholm	9
Skattgräfvorne	12
Förgät mig ej	13
Högmod går för fall	14
De' va' moster	16
En malör	18
Till kvinnan	21
Han tog 'na	23
En gökotta	25
Näckrosen	27
Strövers	28
Lärd eller olärd	30

Passa på!

Af Johan Jolins utmärkta roman *Affällin-
garne*, som i bokhandeln kostar 6 kr., är jag i till-
fälle att sälja ett mindre restlager för endast 2 kr.
pr ex., om beloppet insändes i postanvisning. Ingen
bör försumma att skaffa sig denna utmärkta, nära
800 sidor starka, roman, som, broscherad i tvenne
band, erhålles för detta ofantligt billiga pris. En-
dast ett fåtal ex. finnes. Skynda därför att insända
rekvisition till

JOHN BENGTON,
Kristinehamn.

